

Чи можна вилікувати залежність

Залежність – це слово, що звучить, як вердикт. Сьогодні в Україні залежність від наркотиків та алкоголю вважаються хворобою, яку слід лікувати у відповідних закладах. Та наскільки вони ефективні, питання, яке тривалий час залишається відкритим. Наша кореспондентка розбиралася з тим, чи можна вилікувати від хвороби, яку частіше за все обирають добровільно.

14р-ічний Максим гарно навчався в школі, приносив додому грамоти. Та рік тому викладачі стали нарікати: хлопець погано вчиться, пропускає. Виявилось – вживає наркотики. Допомогти підлітку взялася соціальна служба, та проблема виявилася глибшою. Мама хлопця – Наталя – живе від запою до запою.

Анжеліка Добровольська – завідувачка сектору з питань попередження безпритульності, бездоглядності та захисту прав дітей Черкаської міськради: «І от тепер у нас така боротьба. Або ми цього хлопчика спасаємо і маму і вертаємо їх до життя, або опускаємо руки і всьо і тоді пропадає і дитинка і мама. Кілька разів на день складались матеріали і поліцією нашою передавали в суд, притягували до адмін. відповідальності їй стає легше на місяць на два, вона починає працювати, вона трудолюбива, але, як тільки є спиртне – це все».

Аби допомогти хлопцю, маму Наталію п'яну, усю в синцях витягли з невідомого будинка з чоловіками. Жінку просять одуматися та пройти лікування в нарко диспансері. Врешті аргументи спрацюють і вона їде додому за речами, щоб відправитися на лікування.

«Ай-яй яй. допилася, догулялася? Я не могла вилізти. Ти подивися на кого ти похожа».

Мама Наталії зустрічає дочку з плачем. Каже, що зникає вже не

вперше і за її відсутності син Максим стає зовсім іншим.

Віра – мама Наталії: «1,5 года її не було. З місяці не знаю, де була, хлопець був золотий: учився, грамоти, вона прийшла, дає папіроски йому, щоб не бив, йому хватить».

До наркодиспансеру жінку приводять не вперше. За статистикою, п'ята частина пролікованих у цьому закладі протягом року знову повертаються до стаціонару. Проблема залежності тяжка і складна, і допомога потрібна не тільки, а то й не стільки фізична.

Анатолій Бороzeneць – головний лікар Черкаського облнаркодиспансеру: “Зрозумійте одне: залежності невиліковні, і весь той час, коли людина після лікування не вживає наркотики, алкоголь, називається ремісією. Вона (ремісія) може продлитися день-два, а може, все життя. Це настільки індивідуально, як людину пролікують, як себе вона налаштує. Тому, я й кажу, що потрібна допомога психолога потім, на майбутнє”.

Альтернатива державних закладів лікування – реабілітаційні центри. Саме в такий потрапила наша друга героїня – Наталія. Наркодиспансери їй не допомогли, і надії на життя жінка вже не мала.

Наталля – реабілітантка з п'ятирічним стажем наркозалежності: “В девятом классе я попробовала наркотики, первое время колосась раз в месяц, потом чаще и чаще, и была в полной наркотической зависимости, из которой просто не знала выхода. Вен не было, ноги гнили, абсцессы были, я не знала, как жить дальше, как все изменить”.

Протягом року лікування жінка звільнилася від залежності. Навчилася грати на гітарі й зараз виконує псалми в церкві.

“Верю, мой Господь, этот день придет, всех Своих Ты к Себе призовешь!”

Після лікування жінка зустріла хлопця, з яким вони побралися, зараз у подружжя семеро дітей, Наталія вже 14 років не вживає наркотики.

На наступний день після зйомки нам позвонили із соціальної служби й повідомили, що мати Максима від лікування відмовилася й покинула наркодиспансер. Де вона зараз – невідомо.

Ольга Мацканіч, В'ячеслав Артеменко, Черкаси, «Вісті надії»